

De butlerknop

Colofon

Copyright © 2023 voor deze uitgave
Uitgeverij XL, Deventer

ISBN 9789046314616

NUR 330

Gedrukt op papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij XL, Postbus 583, 7400 AN Deventer

Deze uitgave kwam tot stand in samenwerking met
© 2017 Aspe NV en Pieter Aspe

Alle rechten voorbehouden

Voor meer informatie of bestellen
www.boekenmetgroteletters.nl

Hoofdstuk 1

‘Weet je zeker dat hij er niet is vanavond?’

‘Ja,’ zei ze zonder op te kijken. ‘Ik weet zeker dat hij er niet is.’

Ze hadden hun fietsen in een zijstraat tegen de gevel van een leegstaand pand gestald, liepen zij aan zij over de hobbelige kasseien.

‘Verdomde hakkenslopers,’ foeterde ze.

‘De kasseien?’

Hij mocht negentien zijn en Claudia achtendertig, zij had geen hakken nodig om een jongen of een man het hoofd op hol te brengen. Stevige borsten, een stalen kont en een figuur dat smeekte om een strakke jurk. Ze rook ook lekker, fris en fruitig.

‘Nee, de voegen ertussen.’

Ze sloegen de hoek om, liepen naast het trottoir want er was toch geen verkeer, de meeste mensen lagen in bed, steuntrekkers en marginalen keken gewoontegetrouw televisie tot ze voor de buis in slaap vielen. Een enkele kroegbaas wachtte nog op een late klant. De stad was verdoofd, het geluid afgezet. De kans was ontzettend klein dat iemand hen opmerkte, laat staan herinnerde.

‘Ik vind het in ieder geval spannend,’ zei hij.

Ze keek even opzij. Koen was een knappe kerel, niet haar type maar toch bijzonder aantrekkelijk. Hij was

atletisch gebouwd, zijn kin stak een beetje naar voren, hij had donkere, mysterieuze ogen en een warme stem. De meeste meisjes van zijn leeftijd zouden hem maar wat graag willen versieren, zij had hem alleen nodig omdat hij een en ander van sloten en computers af wist en met een zoen kon ze zich van zijn stilzwijgen verzekeren.

‘We zijn er bijna.’

Het klonk als een opluchting en dat was het ook. De straat mocht donker en leeg zijn, bij iemand inbreken hield altijd een risico in. Claudia kon evenmin met zekerheid zeggen dat hij niet thuis was, hoewel ze dat zo-even wel had beweerd om Koen gerust te stellen. Toch had ze haar plannen niet willen uitstellen. Er moest zo snel mogelijk een einde komen aan de vernederende chantage, ze kon het niet langer verdragen gebruikt te worden. Het was bovendien een kwestie van tijd voor haar man erachter kwam dat ze hem bedrogen had, met het onvermijdelijke gevolg dat hij bij haar zou weggaan.

‘Ben je zenuwachtig?’

‘Nee, jij wel?’

‘Een beetje.’

Koen wist dat hij haar waarschijnlijk nooit zou kunnen krijgen, gewoon dicht bij haar zijn gaf hem een fijn gevoel en dat volstond voorlopig voor hem. Hij maakte alleen een kans om haar te versieren als hij

deed wat ze gevraagd had.

‘Iemand die twee keer per jaar gaat skiën hoeft toch niet bang te zijn.’

‘Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Het is simpel, Koen. Er komen jaarlijks meer skiërs om dan inbrekers.’

Ze was niet alleen bloedmooi, hij hield ook van haar absurde humor. Zijn hand raakte ongewild even de zijkant van haar dij omdat haar reactie hem letterlijk een beetje uit zijn lood had gebracht. Een warme gloed in zijn buik temperde de zenuwachtigheid. Ze had gelijk. Wat kon er misgaan? Het slot van de garagedeur kon geen problemen opleveren, hij kende zijn vak.

‘Hoeveel tijd denk je nodig te hebben om de klus te klaren?’

‘Geen idee,’ zei ze. ‘Jij bent de expert.’

Koen was niet alleen een expert wat sloten betrof, hij maakte behalve deuren ook computers open. Ze pakte zijn hand vast, keek hem recht in de ogen. Hij smolt.

‘We zijn er,’ zei ze hees.

Het duurde geen twintig seconden voor de garagedeur openklapte en ze binnen stonden. Het rook er naar olie en benzine hoewel er geen wagen stond, wat op zich een goed teken was. Koen trok de deur dicht, knipte zijn zaklantaarn aan. Er stonden twee rekken

met kartonnen dozen en een gedeukte koelkast. Aan de muur hing een reproductie van een schilderij van Gustav Klimt. In de linkerhoek was een deur die toegang gaf tot het huis. Ze was niet op slot.

‘Een fluitje van een cent,’ glimlachte ze.

Haar donkere, geprononceerde lippen deden hem niet aan een verkleinwoord denken. De associatie riep beelden op die hij probeerde op te slaan voor later. Ze liepen door de gang, geleid door de cirkelvormige stralenbundel van de zaklantaarn. De bewoner gaf duidelijk weinig om gezelligheid. De muren waren kaal, de ouderwetse loper in het midden trof je hoogstens nog bij oude mensen aan. De meubels in de woonkamer bevestigden de eerste indruk die ze in de gang hadden opgedaan. Ze pasten echter helemaal niet bij de reproductie in de garage. Er stond ook een voorhistorische radio met lampen, de koperen luchter telde zes kaarsjes met vlamvormige lampjes.

‘Weet je zeker dat we aan het juiste adres zijn?’

Hij deed haar even twifelen, ze had het inderdaad ook anders verwacht. Steven droeg uitsluitend dure pakken en schoenen van Floris van Bommel en hij reed met een Alfa Romeo.

‘Schijn kan bedriegen,’ zei ze. ‘Ik denk dat de bovenverdieping er anders uitziet.’

Ze slopen de trap op als katten op kousenvoeten alsof

iemand iets zou merken mochten ze lawaai maken. Het huis ernaast stond al jaren leeg en aan de andere kant fungeerde de garage als buffer. Professionele dieven zouden zich in ieder geval geen zorgen hebben gemaakt. Koen maakte zich evenmin zorgen, hij had alleen oog voor haar stalen kont die voor hem de trap opging. Het uitzicht deed zijn hoofd bonzen. ‘Zie je wel.’

De bovenverdieping telde een grote kamer. Je hoefde geen kenner te zijn om te zien dat de inrichting ervan een fortuin had gekost. Een bankstel van de Sede, ledlampen in strakke Italiaanse armaturen, zwart glanzende beeldschermen, een massief houten vloer en een werk van Edgard Tytgat aan de muur. ‘Ik denk dat hij de belastinginspecteur beneden ontvangt.’

Claudia hield van mooie, dure dingen, maar ze vond het zonde er veel geld aan te besteden. Zij hadden hun meubels bij Ikea gekocht, de Philips-flatscreen op e-Bay. Ze had geleerd dat materiële spullen je ook gelukkig konden maken als je ze niet bezat. Dat zei haar man tenminste als hij weer eens naar een knappe meid zat te gluren, wat ze hem niet kwalijk nam omdat ze zelf niets tekortkwam. Marc was een lieve minnaar met een bijna onuitputtelijk prestatievermogen. Nee, ze had helemaal niet te klagen. Ze woonden in een gerenoveerde rijwoning die over

twalf jaar hun eigendom zou worden, gingen twee keer per jaar op reis, hielden van uiteten gaan, concerten, gezellige feestjes, roddelen met vrienden en vriendinnen, fietsen, luie dagen, koopjes in januari en lepeltjesgewijs in slaap vallen. Hun leven had veel weg van een sprookje, tot Steven, de boze wolf uit haar verleden, op het toneel was verschenen. Ze had geen zin dat allemaal op te geven en te boeten voor een pekelzonde.

‘Wat doet die kerel eigenlijk?’

‘Klojo’s werken niet,’ zei ze met de tanden op haar onderlip.

‘Het was maar een vraag.’

Zijn hoofd bleef bonzen, haar kont deed zijn fantasie op hol slaan. Hij was alleen met de moeder van zijn beste vriend, het mooiste wijf dat hij ooit had gezien en ze wilde dat hij iets illegaals voor haar deed. Was het dan niet meer dan gerechtvaardigd dat hij er ook op een redelijke manier voor beloond werd?

‘We hebben niet de hele nacht tijd, Koen.’

‘Waarom niet? Steven is er toch niet.’

Hij ging dichterbij haar staan tot hij haar lichaamswarmte voelde door de dunne stof van zijn linnen broek. Vrouwen van achtendertig waren geen preutse meisjes meer, seks was voor hen even gewoon als een nieuwe jurk aantrekken. Ze hoorde zijn ademhaling zwaarder worden, de koortsige blik in zijn

ogen verontrustte haar.

‘Scheelt er iets?’

Ze keek hem bedachtzaam aan. Hij ontweek haar blik, sloeg zijn ogen neer. De bobbel in zijn onderbroek begon te zwellen toen ze voor hem op haar knieën ging zitten en zijn broekriem losgespte, hij voelde haar koele vingers om zijn penis, voorvocht drupte op de smetteloze houten vloer, zijn pik veerde op als een slagboom, ze omsloot zijn vochtige eikel met haar lippen, MMMMM.

‘Scheelt er iets met je?’ Ze legde haar hand op zijn schouder, schudde hem wakker uit zijn geile droom zonder te beseffen dat hij op het punt stond om klaar te komen.

‘Sorry.’

‘Je hoeft je geen zorgen te maken, jongen, Steven is er niet, maar dat betekent niet dat we hier de hele nacht kunnen blijven. Dat begrijp je toch. Vooruit. Laten we eraan beginnen.’

Ze ging voor het raam staan, wierp een blik naar buiten. De straat lag er nog steeds verlaten bij. Ramen en deuren van de overburen, zwarte rechthoeken in een bakstenen vlak, donkere, glanzende kasseien badend in het licht van een lantaarn. Een heldere ster in een geïnkte hemel, of was het Venus die passeerde? Claudia dacht met enige weemoed terug aan haar leraar Nederlands die haar in een ver verleden de liefde

voor poëzie had bijgebracht. Ze herinnerde zich zijn warme stem nog als de dag van gisteren, zijn rustige ogen, de rimpels op zijn voorhoofd, de tand die hij al jaren miste en nooit zou vervangen, zijn kortgeknipte nagels, de geur van stoere aftershave waarmee hij waarschijnlijk ook ging slapen. Ze was toen zestien, hij tweeënveertig. Het was de eerste keer dat ze echt verliefd op iemand was geworden. Platonisch, ze had het woord nooit eerder gehoord laat staan de betekenis ervan, tot hij het rustig had uitgelegd met een vertederde glimlach op zijn gezicht, alsof hij zijn dochter aan het voorbereiden was op de valstrikken en de leugens waar ze later mee geconfronteerd zou worden.

‘Lukt het een beetje?’

Koen zat achter een van de computers, zijn vingers gleden als ruitenwissers over het toetsenbord, snel en efficiënt.

Mensen die niets te verbergen hebben, stellen zelden een wachtwoord in, zij die denken dat ze iets te verbergen hebben, bedenken een stuntelige beveiliging, criminelen en bankiers maken gebruik van ingewikkelde algoritmes om hun geheimen te bewaren, echte professionelen weten dat iedere code gebroken kan worden.

‘Ik denk niet dat we iets zullen vinden,’ zei Koen.

‘Waarom denk je dat?’